

Zahvatio sam iz bunara svoje pokvarenosti vedro idiotizma i pošpricao braon tečnošću javnost svog grada.
Ljudi su se skamenili. U čudu.
Pucao sam od smijeha.
Go.

7.

No, kritični trenuci su nastali tek onda kada sam svojoj trenutno jedinjoj djevojci nagovjestio mogućnost zahladenja odnosa. Zapravo, zategnuća.

Buč.

Najprije je ćutala. Onda je pocrvenila. Konačno je zaridala.

Bilo mi je žao, što da krijem.

Moj Bog je, istina, pamtio i gore stvari mog ratifikovanog ateizma, ali opet mi je nekako papa Đovani XXIII izgledao ljepši od ovog Pavla VI.

Srce svijeta povremeno doživljava infarkte, ali zato je moj otac otišao na selo kod têtka i donio sepet šljiva.

Sunce je opet sijalo.

I Mjesec. Noću.

Mrz je stezao.

Kriza je prolazila.

Našao sam drugu djevojku. Zapravo, ona je našla mene na gradskom smetlištu, dok sam prekopavao po dubretu i izbljuvotinama javnog mjenja mog grada. Onda sam pokucao na vrata njenog ljubičasto-rumenog srdačeta, na što me je ona najprije začuđeno pogledala, zatim lupila jednim ubojito-pogibeljnim pogledom... Na kraju je razdrjlila svoje grudi i pustila me unutra.

Drugovi su mi se čudili.

I zavidili mi.

No, ko njih tretira? I maltretira?

Sad sam bio i kretan, i imbecil, i idiot, i stoka, i kiklop, i balvan, i sekira, i letva, i panj, i motika, i budala, i bedak, i buzdovan, i sivonja, i šaronja i...

Neka...

Još malo, pa će zima.

8.

Izvinite. I oprostite. Bezobrazan sam...

Poprilično.

Ali, molim lijepo, tata je kriv.

Rekao sam mu to. Juče.

Opaučio sam jednim oratorskim volej-udarcem sav zaostali komšiluk i odao se galopirajućim prostaklucima.

Svima sam psovao majku i babu, pa sam završio u miliciji.

Kritikovao sam savremene društvene tokove i mutljage i — dobio diplomu čednosti i poštenja.

No, ostao sam golać!

Nastavio sam da odlazim na »mokre baterije« srijedom u šest popodne i da mokrim svijetom i okolinom.

Upropastio sam tri para donova na cipelama dok sam propješačio mozgovge svojih pretpostavljenih.

I opet sam ostao na mjestu. Go.

Istina, bez ambicija, ali pun volje i entuzijazma.

Vjerovatno zato što u predvečerja djelujem seksepilno, onomad bih pozvan na jedan socijalistički svingeraj. »Mačke« su bile bijesne, uvijale su zadnjicama ispred naših pijanih noseva, dizale po jednu ili dvije nogice iznad nivoa svojih oblina i bacale nam se... na pupak!

Na žalost, i tu sam opet bio počeo da kritikujem, ali mi je moja cura sa metar razdaljine usta začepila jednim smrdljivim komadom torte od badema! Zagrcnuo sam se! Onda me je brzo pokupila i odnijela na, srećom, još jedan slobodan ležaj...

Više nisam bio zagrcnut.

Cerekao sam se sebi i ostalima do oko pola tri po ponoći.

Onda sam povratio. Bijes i jade.

Za taj dan to je bio dosta solidan rezultat.

9.

Književni kritičar jedne eminentne republičke kulturno-umjetničke revije dogiljao je jednog dana na nekakvu filmsku seansu u naš grad.

Popeo se na binu...

Publika ga je prebila na mrtvo ime i na sred podijuma!

Opet sam se slatko smijao.

Sjutradan su novine pisale o »skandalu«, a moja raja i ja smo, klošarski, žvakali svoje jezike u radnim popodnevnim satima.

Nedugo zatim smo se latili nečeg dosadnijeg, a najzgodnija djevojka iz razreda je tog dana posjetila ginekologa iz još uvijek neobjašnjivih razloga.

Mića »Top«, najveći »top« u Republici, pojeo je istog dana svoj promašeni kontrolni rad iz matematike.

Ponovo sam se cerekao.

Onda si rekoh da sam pretjerao. Dosta je.

10.

Pardonizujem se, molim.

Samo da se sortiram pored svoje »puce«, pa ću istog trenutka začutati i dozvoliti vam da se sredite.

Znate kako je... svijet vam je danas takav... Svak živ i mrtav negdje žuri...

Zato se opet pardonizujem.

Upravo mi se koristilo napunilo najčuvanijom toplom vodom, tako da svakog trenutka treba da se odsortiram od svoje fanfulje i da se strmeknem u dotično korito.

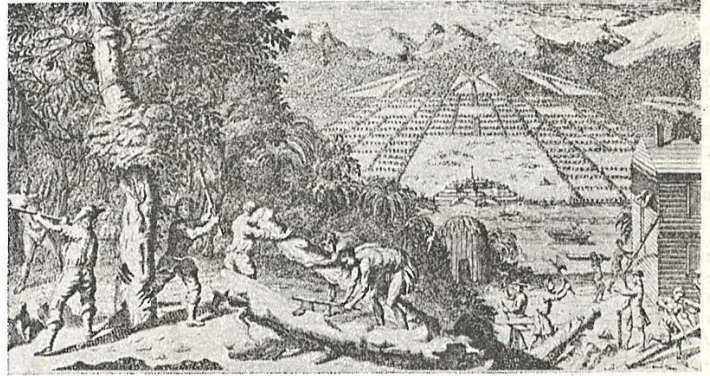
Velim vam, hoću da sperem sa tijela i imena svog sve čime me je vrijeme isprljalo.

Lukavo, priznajte?

Evo, baš sada me mamica zove u korito, jer sam se, šta se može, tog dana po treći put usr'o u pelene...

GOTFRID BEN

LEPA MLADOST

KONCERT U BANJI

*Iznad bogalja i banjskih ugursuza,
suncobrana, psetanaca, krzna,
iznad jesenjeg mora i Grigove pesme.
Da li će Iris doći?
Ona zebe. I mali sivi štap u njenoj ruci
zebe s njom. Smanjuje se. Teži dublje u ruku.*

*Ti, zvončića u šal uvijenih,
krsta belog od temena i od zuba
što slatko pristaje ugastitosti tvojoj kad se smešiš!*

*Ti strma bela zemljo! O svetlosti mramora!
Ti šumno do moje krvi. Ti bistri zatone!
Golemi zamor plečki!
Nežnosti suknje oko njenih kolena!
Ti ružičasti prahu! Ti obalo konjica!
Ti što se dižeš s površine ljsuke.
U pregači s ljubičicama. Zagrljena glasnim cvetanjem.*

*O jeseni i vraćanja preko ovog mora!
Gradine se ruše. Nemoćni suri žal.
Nigde čuna, ni jedro da prođe
Ko će u zimi čekati na me?*

*S tušta daljina navejani
Na tma zvezdi ponovo rođeni
Do pred obalu ovu: — Iris gre.*

LEPA MLADOST

*Usta djevojke koja je dugo ležala u rogozini
izgledala su veoma oglođana.
Kada su se otvorile grudi, jednjak je bio sasvim šupljikav.
Najzad u jednom listu ispod prečage
nalazio se polog mladih pacova.
Mala sestrice ležala je mrtva.
Druge su živjele od jetre i bubrega.
Pile su hladnu krv i tu
proživjele lepu mladost.
Ali brzo i lepo smrt ih stiže:
sve su zajedno u vodu bačene.
Ah, kako su samo cijukale njuškice!*